

Andrej Ivanuša
PETNAJST-ZILIJONKRAT

Tisti večer je bil na inštitutu Carla Sagana na Bernardovi aveniji na jugu Kalifornije znova vroč, dolgočasen in zaspan. Mestece Mountain View je bilo tam zunaj izza klimatiziranih pisarn še bolj vroče in še bolj zaspano kot notri.

Računalniški monitorji so tiho sevali in iz zvočnikov so se le tu in tam slišali pokljaji, tihi šumi in morda kakšno prasketanje, ki je bilo še najbolj podobno zvoku zaganjanja muhe v okensko steklo. Enačba Franka Drakeja še vedno ni prinesla nobenega rezultata. Projekt SETI, radijsko iskanje izven-zemeljskih civilizacij, je bil točno tam, kjer je bil že pred nekaj desetletji, ko so začeli z njim –nikjer!

Adrian Brown, človek s tremi doktorati pri tridesetih letih in z neubogljivo rdečkasto grivo, je vzdihnil od dolgega časa. Že petnajst-zilijonkrat je preveril parametre, ki so prav tako kot včeraj znova kazali isto – tam zunaj v hladnem vesolju enostavno ni nikogar, ki bi seval kakršnokoli žarkovje v smeri proti Zemlji.

Odrinil se je na vrtljivem stolu s kolesci od pulta. Ko se je zaustavil sredi pisarne, je vstal in stopil do avtomata za kavo v kotu. Pred njim je bilo še dolgo dežurstvo. Krajšal si ga je z rednimi odmerki ne preveč užitne kave iz avtomata in s kupom gradiva za njegov četrti doktorat. Časa je imel dovolj, vsaj zdelo se mu je tako.

V režo je vstavil ključek z dobrimetjem. Vzel si je ves čas tega vesolja in skrbno prebral opise ob posameznih napitkih, ki jih je avtomat ponujal. Pa čeprav je to naredil že petnajst-zilijonkrat. Tehtal je med podaljšano črno brozgo in med tisto kratko z brizgom bele tekočine, ki se mu menda reče mleko. Na koncu se je odločil za prvo in brez sladkorja.

Ko je pritisnil na gumb, je stroj mehko zabrnal in –tk– spustil plastično čašo v ležišče. Adrian je gledal, kako se polni in čakal, da avtomat piskne, ko zaključí. Previdno je vzel polno čašo z vročo tekočino iz ležišča, da si ne opeče konic prstov. Potem se je obrnil ...

Prav takrat je nastal pravi pekel. Zazvonilo je vsaj petnajst zvoncev v pisarni, v hodniku in na drugem koncu inštituta. Od presenečenja je izpustil čašo. Ta je udarila ob mehki tepih, kava se je razlila po njem in ga obarvala, da ga kasneje nihče ni več mogel oprati. Toda to ... kasneje sploh ni bilo več važno.

Adrian je stekel do monitorja in skušal sestri v vrtiljak, ki ga je prej odrinil na sredo pisarne. Skoraj se je prevrnil vznak. Ozrl se je, kje ima stol. A ker je bil predaleč, je obupal in se samo sklonil nad računalniško tipkovnico. Njegovi prsti so hitro in vajeno drseli po njej. Z desnico je zagrabil miško in divje klikal na vse strani.

Diagram je kazal lep, stabilen, visok nosilni signal in ob njem je bilo na stotine drobnih valov. Mrzlično je preverjala napake, bližnje izvore radijskih motenj, poti satelitov in vso drugo človeško kramo, ki obkroža dobro mati Zemljo. Vedel je, da večino tako ali tako prepozna računalniški program, saj so ga v teh desetletjih že petnajst-zilijonkrat preverili in dopolnili.

Potem se je zavedel, da že nekaj trenutkov poslušá preglasno žvižganje frekvenc iz zvočnikov, ki ga delajo še bolj živčnega. Utišal jih je v komaj slišen zvok. Nato je prekinil še alarme.

Vrata so se treskoma odprla in v pisarno je planil sicer večno nasmejani okroglolični črnolasec Matija Čuk, doktorski praktikant iz Slovenije, ki je delal na nekem podpornem projektu v pritličju inštituta.

»Madona!« je rekel kar v slovenščini, tako je bil razburjen. »A slišiš ti to!«

Adrian je obrnil zmeden pogled k njemu in rekel:

»Angleško, prosim!«

»Da, da. Okej!« je rekel Matija angleško. Ponovil je:

»A slišiš ti to! Harmonija, ne res?«

Odgovora ni dočakal, saj je kljub najnižji glasnosti prostor napolnila prava kakofonija zvokov. Oscilatorji frekvenc so drhteli in poplesavali kot nori plesalci v diskoteki.

»To je noro!« je rekel Adrian.

»Zdaj bodo padle še vse internetne povezave do SETI@home!« je zaklical Matija v hrup.

»To je noro!« je ponovil Adrian.

Zatem je nastala moreča tišina. Avtomatika je izklopila vse, kar je bilo odveč. Le iz največjega zvočnika se je slišalo prasketanje prapoka izpred skoraj petnajst milijard let. Adrian je stisnil gumb na tipkovnici. Miren in globok glas, ki je segal globoko v človeško zavest, je razumljivo spregovoril v vseh jezikih in v nobenem:

»Vsem, ki nas slišite in razumete, sporočamo, da je prišlo do napake v delovanju tega Vesolja. Že nekaj časa se pospešeno širi s petnajst-zilijonkratno svetlobno hitrostjo, kar z osnovnim programom ni bilo predvideno. Se opravičujemo za napako in vas pozivamo, da prestopite v sosednje najkasneje v treh dneh. To Vesolje bo namreč *izbrisano* ...!«